

CVETINOMIRSKI:

Večer v gozdu.

(Konec.)

III.

o se je Tinka zbudila iz spanja, se je najprvo ozrla na nebo: bilo je vse svetlo in žareče od migljajočih zvezd; mesec je sijal še lepše in žarnejše kakor prej in se je polagoma bližal črnemu robu gozdov na južni strani. Deklica si je pomela oči, zakaj sanje je še vedno niso zapustile; začutila je, da se v resnici nekam pelje; ali to ni bila ona zlata kočija, ne naročje onih krasnih devic — gozdnih vil. Začudila se je Tinka, in v tem začudenju je naširoko odprla oči... Tistikrat sta se glasno zasmejala Poldek in Karlek — obadva blizu — in se poredno prevrgla na dišečem senu vrhu voza, kjer je bila tudi Tinka.

»Kje smo?« je vprašala Tinka še vedno vsa začudena.

Še bolj sta se ji zasmejala bratca; Karlek je pil iz steklenice, Poldek pa je prigrizoval gnjat.

»Domov se peljemo. Danes si pa lepo skrbela za nas, Tinka! Ali ne vidiš — šele zdaj smo pri mali južini...«

Karlek pa je rekel:

»Dobro, da še jerbaščka nisi izgubila spotoma. Potem bi moral poklicati zdaj-le bav-bava!«

Tudi oče, ki je spredaj sedé poganjal volička, se je ozrl.

»Ali si se že zdramila?« je pogledal Tinko in tudi on se je smejal dobrodušno, ko je nagnil k ustom steklenico s tepkovcem. »No, lepa reč, Tinka!... Sredi pota zaspi ... otrok... in pozabi na vse... Vidiš, mi pa nismo tako pozabljivi: nismo te pustili na poti, ampak smo te pobrali in te naložili na voz...«

»Še enkrat naredi tako, pa bom res poklical bav-bava, da te vzame!« je zopet ponagajal Tinki Karlek.

»O, Karlek... v bav-bava pa ne verujem nič več...«

Zdaj je bilo Tinki vse jasno, in zasmejala se je tudi sama. Potem pa je začela pripovedovati bratcema, kako se ji je zdelo vse tako lepo

v gozdu; pravila je o ptičih, o kosu in o slavicu in o taščici, ki tako lepo pojó,, da bi jih lahko vedno poslušala, povedala je, da je videla tam na jasi zajca, ki je imel čudovito dolga ušesa,, in srne, ki so se napajale v potoku, potem pa zbežale bogvekam... In to je povedala, da je naposled zaspala, in kaj vse se ji je sanjalo...

»Nič nisi sanjala, Tinka!« se je pošalil tedaj Poldek. »Saj vidiš, da te peljemo v biserni grad... Še lepše je tukaj na senu, ki je tako mehko in tako prijetno diši...«

Zvočen smeh se je razlil iz Tinkinega grla.

»Ali bomo kmalu doma, Poldek?«

»Kmalu, Tinka! Vidiš, tista svetla luč tam na bregu! To je okno naše hiše; mama nas gotovo težko pričakuje z večerjo, ker nas ni tako dolgo domov; še bolj kasni smo danes, kakor smo bili sinoči...«

Vsi trije otroci so legli zopet vznak na seno, opazovali zvezde in mesec na nebu ter se šepetaje pogovarjali med seboj. Voz se je zibal počasi naprej; med ropotanjem koles se je zdajpazdaj začul očetov hripavi, zategli glas, ki je poganjal.

Tinka se je popolnoma zarila v dišeče seno ter si položila roke pod glavo. In še vedno je pripovedovala bratcema o čaru večera, ki jo je bil zmotil; rekla je, da se ji zdi mesec kakor barka, naložena s samimi cekini, in je pravila še vedno o zajcu in o srnah, o oni zlati kočiji, v kateri se je vozila, ter naposled o gozdnih vilah, onih prelepih gozdnih devicah, ki so jo imele v svojem naročju...

Solnček.

I.

„Solnček, posij mi v hram,
bivam v njem sirotek sam:
družbo bi rad imel,
v žarkih bi tvojih pel!“ —

„Le odpri si oči,
videl boš, kako iskri
vsepovsod žarek moj,
v hram pa ne more tvoj. —

V srce je žalost šla,
okna zaprla vsa,
kako bi v srce šlo,
ko je pa v njem hudó!“

II.

Povsod blestiš,
zakaj bežiš
pred hišo našo vedno?

Pokukaj k nam
v uborni hram,
v življenje naše bedno!

„K vam bi prišlo
moje zlato,
od vas zbegavam plah:
Obleka mi
tako blesti,
nesnage me je strah!“

A. Rapč.